

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (ensimmäinen jaosto)
26 päivänä helmikuuta 2003

Asia T-212/01

Arnaldo Lucaccioni
vastaan
Euroopan yhteisöjen komissio

Henkilöstö – Tapaturma- ja ammattitautivakuutus – Vammojen pahentuminen
– Yhteisten määräysten 12 artiklassa tarkoitetun määrän ja 14 artiklassa
tarkoitettua korvauksen päällekkäisyys

Täydellinen teksti ranskan kielellä II - 387

Aihe: Kanne, jossa vaaditaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan komission 16.11.2000 tekemä päätös, jolla on keskeytetty tutkintamenettely vaatimuksesta, että kantajan ammattitautiin todetaan pahentuneen ja jolla on päätetty olla hyväksymättä tuo vaatimus, sekä esitetään vahingonkorvausvaatimus.

Ratkaisu: Komission päätös, joka on annettu kantajalle tiedoksi 16.11.2000 päivätyllä kirjeellä ja jolla on keskeytetty yhteisten määräysten 22 artiklassa tarkoitettu menettely ja jolla on päätetty olla hyväksymättä kantajan vaatimus siitä, että tämän ammattitautiin todetaan pahentuneen, kumotaan. Kanne hylätään muilta osin. Komissio veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tiivistelmä

1. Henkilöstö – Kanne – Kannetta edeltävä hallinnollinen valitus – Kohteen ja syiden samanlaisuus – Kanneperusteet ja perustelut, jotka eivät sisälly hallinnolliseen valitukseen mutta liittyvät siihen läheisesti – Tutkittavaksi ottaminen (Henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artikla)

2. Henkilöstö – Sosiaaliturva – Tapaturma- ja ammattitautivakuutus – Tapaturmien ja ammattitautien johdosta suoritettava korvaus – Pysyvän työkyvyttömyyden johdosta maksettava kertakorvaus – Pysyvistä vammoista tai kosmeettisesta haitasta maksettava korvaus – Korvausten yhteismäärää ei voida rajoittaa enintään täydellisen pysyvän työkyvyttömyyden johdosta maksettavan korvauksen määrään (Henkilöstösääntöjen 73 artikla; tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 12 ja 14 artikla)

1. Hallinnollisen valituksen ja kanteen välinen suhde edellyttää tutkimatta jättämisen uhalla, että kanneperusteeseen, johon yhteisöjen tuomioistuimessa tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vedotaan, on jo vedottu oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä, jotta hallinto on voinut saada riittävän täsmällisesti tiedon seikoista, joista kantaja moittii riidanalaista päätöstä. Lisäksi vaikka kanteessa esitettävät väitteet voivatkin sisältää ainoastaan ”riitautusperusteita”, jotka perustuvat valituksessa esitettyihin syihin, näitä riitautusperusteita voidaan yhteisöjen tuomioistuimessa tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kuitenkin kehittää edelleen tuomalla esiin kanneperusteita ja perusteluja, jotka eivät välttämättä sisälly valitukseen mutta jotka liittyvät siihen läheisesti.

(ks. 33 kohta)

Viittaukset: asia T-58/91, Booss ja Fischer v. komissio, 3.3.1993 (Kok. 1993, s. II-147, 83 kohta) ja asia T-496/93, Allo v. komissio, 8.6.1995 (Kok. H. 1995, s. I-A-127 ja s. II-405, 26 kohta).

2. Henkilöstösääntöjen 73 artiklan ja Euroopan yhteisöjen virkamiesten tapaturma- ja ammattitautivakuutusta koskevien määräysten 12 artiklan nojalla virkamiehen pysyvän työkyvyttömyyden johdosta maksettava korvaus ja mainittujen määräysten 14 artiklan nojalla maksettava määrä koskevat eri vahinkoja.

Toisin kuin edellä mainituilla 73 ja 12 artiklalla, joilla korvataan fyysiseen tai psyykkiseen hyvinvointiin sinällään kohdistuva vahinko, eli kyseiselle henkilölle aiheutunut työkyvyttömyys, 14 artiklalla virkamiehelle suoritetaan korvaus "sellaisista pysyvistä vammoista tai kosmeettisista haitoista, jotka työkykyä varsinaisesti alentamatta vaikuttavat hänen fyysiseen hyvinvointiinsa ja tosiasiallisesti vahingoittavat hänen sosiaalisia suhteitaan". Mainitulla 14 artiklalla pyritään siten korvaamaan se todellinen vahinko – mikäli tämä on näytetty toteen – jota fyysiseen hyvinvointiin kohdistunut vahinko aiheuttaa kyseisen henkilön sosiaalisissa suhteissa, riippumatta näiden pysyvien vammojen tai kosmeettisten haittojen tämän lisäksi aiheuttamasta työkyvyttömyydestä.

Edellä mainittujen 12 ja 14 artiklan nojalla maksettavien summien yhteismäärän rajoittaminen 12 artiklan nojalla maksettavaan enimmäismäärään johtaisi siihen, että eräissä tapauksissa estettäisiin 14 artiklan mukaisen korvauksen maksaminen tai rajoitettaisiin sen määrää huolimatta näiden kahden artiklan selkeästi erilaisesta luonteesta. Koska tällainen rajoittaminen ei mitenkään ole implisiittinen sääntö, joka voitaisiin selkeästi johtaa yhteisön lainsäädännöstä, vaan kyseessä on uusi sääntö, joka lisäksi saattaa johtaa yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen, sitä ei voida hyväksyä.

(ks. 42., 45 ja 46 kohta)

Viittaukset: julkisasiamies La Pergolan esittämä ratkaisuehdotus asiassa C-76/95, komissio v. Royale belge, 24.10.1996 (Kok. 1996, s. I-5501, 30 kohta).